

[Pürschel.]

ligheder at kæmpe med, og som desværre ikke havde nogen Fører med tilstrækkelig Autoritet til at sætte igennem, at Partiet bevillingsmæssigt respekterede den Ordning, det selv havde skabt, indtil det var lykkedes at gennemføre en Nyordning. Hvor sagligt velbegrundet dette Standpunkt i Virkeligheden er, har vi det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Udtalelser for — i Sommer en Gang, tror jeg — i en Artikel i det af ham redigerede Blad, og vi vil faa det at se, naar Finanslovforslaget naar op i Landstinget; saa vil Venstre formentlig kræve, at der paa Lovforslaget optages de Beløb, som efter Venstres Mening er nødvendige for, at Loven kan siges at være respekteret. Jeg misunder ikke den Venstremand, der skal have den Opgave, men det bliver jo en Sag, de Herrer maa afgøre, og det tilhører ogsaa Fremtiden; om den er det egentlig ikke min Opgave at tale. Jeg har kun villet klare visse Ting i Fortiden — jeg har ment, at have visse Forudsætninger for at klare dem —, og jeg vil slutte dette Afsnit med at sige, at det konservative Parti efter mit Skøn med stor Ro kan afvente Historiens Dom over sin Optræden i denne Sag. Jeg venter ikke, vi skal blive frikendt for at have begaaet Fejl, men jeg er sikker paa, at ingen objektiv Dommer vil kunne komme til andet Resultat, end at Partiet til enhver Tid har handlet ud fra en ærlig Overbevisning om, hvad der tjente Forsvarets Interesser bedst.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen. Han talte om, at Folket kræver dette Forslag, Folkets Dom er faldet. Ja, den Tale har vi jo hørt saa tit. Da den højtærede Forsvarsminister i sin Tid forelagde et Forslag i Forsvarskommissionen paa 7,56 Mill. Kr., da var det dette, Folket krævede. De Radikale havde ogsaa et Forslag. Den Gang var det det, Folket krævede. Siden er Forslaget udviklet. 7,96 Mill. Kr. var det, hvis jeg ikke husker fejl, da det første Gang kom frem her i Rigsdagen, og den højtærede Forsvarsminister sagde den Gang, at dette var rigeligt beregnet. Aaret efter tror jeg det blev til en 11—12 Millioner. Saa kom man til et Forlig med de Radikale, og det ejendommelige var, at dette Forlig laa omtrent lige midt imellem de to Summer, der var opstillet. Nu er der vel ingen Tvivl om, at hvis Venstre og de Konservative havde sluttet dette Forlig, havde det været et *raaddent* Forlig, saa Demokraterne havde holdt sig for Næsen, hver Gang de kom til at tænke paa det, men nu da Socialdemo-

krater og Radikale sluttede dette Forlig skete det selvfølgelig ud fra en indgaaende saglig Overvejelse, det er der ingen Tvivl om. Dette er altsaa et af de mærkelige Eksempler paa, hvordan den nydeligste saglige Overenskomst kan ligne et bundraaddent Forlig saadan, at det ikke er muligt at se Forskel.

Nu er det saaledes, at man stadig kræver mere fra socialdemokratisk Side, og man ynder fra den Side at sige, at dette Forslag havde en saa afgørende Betydning ved Valget, det hører vi her af det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, og det hører vi af den højtærede Forsvarsminister. Her er der det ejendommelige, at jo flere Penge Socialdemokraterne har krævet til Forsvaret, des flere Stemmer har de faaet, det er ganske givet; og naar de Herrer selv tillægger det en saa afgørende Indflydelse, synes jeg virkelig, de skulde tage Konsekvensen af det og lægge noget mere paa, saa fik de maaske Flertallet, som de stræber saa heftigt efter. Dette siger jeg kun for at gøre de Herrer opmærksom paa, hvor hul hele denne Agitation om „Folkets Villie“ er, den er fuldkommen hul!

Hvilke er nu Forudsætningerne for, at Folket kræver dette Forslag? Ja, lad os en Gang se paa Forudsætningerne. Det er jo forstaaeligt, at danske Kvinder beejstres for de Partier, der siger til dem: I skal ikke give jeres Sønner, jeres Brødre, jeres Mænd hen til Kanonføde, I skal stemme socialdemokratisk! Det er forstaaeligt, at dette gør Indtryk paa Kvinderne. Men tror man, at danske Kvinder har Krav paa en privilegeret Stilling, tror man, at danske Kvinder kan sige: Vore Sønner, vore Brødre, vore Mænd, de er for gode at sættes ind for Danmarks Frihed og Selvstændighed, men Folkeforbundets Kvinders Sønner, Brødre, Mænd, de er ikke for gode? Har det danske Folk et Privilegium i saa Henseende, eller er vi undergivet Livets Lov? Man taler om: Ned med Vaabnene! Nu staar den højtærede Udenrigsminister, der jo mange Gange taler mere som Forsvarsminister end som Udenrigsminister, og taler om, at dette her er *Afrustning*, men det er ikke *Afvæbning*. Ja, jeg vil bede den højtærede Udenrigsminister om at forklare, hvad den sikkert meget dybe Mening med dette er — jeg gaar ud fra, at naar den højtærede Minister siger det, er det noget meget dybt. Det er ikke lykkedes mig at forstaa, hvad Meningen er med det, men saa meget kan jeg dog begynde at fatte, at Vaabnene skal *ikke* bort. Altsaa dette: Ned med Vaabnene!